

PM

November - 2020
#36

Positief opvoeden

De wereld van **Lotte**

"Pleegzorg maakt je leven
heel **veel waardevoller.**"

Positief inspireren

Al acht maanden heeft heel Nederland te maken met de maatregelen om het coronavirus tegen te gaan. En al acht maanden Corona legt veel dingen stil en afspraken moeten worden uitgesteld. Zo is het volkomen begrijpelijk, maar wel heel jammer, dat de familiedagen in Duinrell niet door konden gaan in de Week van de Pleegzorg en zijn verplaatst naar volgend jaar. Ook alle andere fysieke bijeenkomsten die georganiseerd zijn in deze week werden geannuleerd. Fijn dat er dan toch een vaste waarde is: Pleegzorg Magazine. Het was een uitdaging om op (gepaste) afstand mooie en inspirerende verhalen te vangen en foto's te maken. Maar we zijn blij dat het is gelukt om opnieuw een interessant magazine te kunnen maken. Dit keer staat het thema 'positief opvoeden' centraal. Bij vele van jullie met (pleeg)kinderen is geduld, één van de belangrijkste ingrediënten van positief opvoeden, de afgelopen periode ongetwijfeld wel eens op de proef gesteld. Dit nummer is voor jullie! Er staan ervaringsverhalen in van 'positief opvoeden' en van 'positief opgevoed zijn'. Hopelijk biedt het jullie inspiratie om het ook de komende tijd weer samen te doen. Door positief opvoeden leren we onze (pleeg)kinderen begrip, geduld en zorg te hebben voor elkaar. Zeker nu we in deze tijd nadrukkelijk worden opgeroepen om het samen te doen. Door positief opvoeden leren we onze (pleeg)kinderen begrip, geduld en zorg te hebben voor elkaar!

De redactie

Colofon

PM verschijnt 3 keer per jaar en wordt gratis toegezonden aan (aspirant) pleeggezin, begeleiders en andere betrokkenen bij pleegzorg van Juvent, de Zeeuwse jeugdzorgspecialist.

Heb je tips of vragen naar aanleiding van PM? Of zijn er onderwerpen die je graag aan bod ziet komen? Laat het ons weten door een mail te sturen naar pm@juvent.nl.

P 4.6

Sfeerinterview

"Thee en koeken, gewoon gezellig. Dat zijn kleine dingen die mij het thuisgevoel hebben gegeven."

P 7

Vanuit Juvent

- Samen bouwen aan platform pleegzorg.nl
- Programma Samen Sterk

P 8.9

De wereld van...

Kijk deze keer mee in de wereld van Lotte

P 10.13

Achtergrond

Voor iemand anders zorgen die geen plek heeft, maakt je leven heel veel waardevoller.

Redactie: Annemieke Martens, Brigitte Cleutjens, Bente Sommen, Gerdien Rietveld, Liesanne de Nooijer, Lucienne Klein Geltink, Adriënne de Munck, Johanna Schroevens en Jannie van Sparrentak

Design: www.studioRAVEN.nl

Fotografie: www.puurverbeeld.nl

P 14.15

Het dilemma van...

"Ik heb geleerd dat het belangrijk is om liefde te geven aan degene die het nodig heeft."

P 16

Column Gerdien

Welkom in een ideale moederwereld die onmogelijke werkelijkheid lijkt!

Juvent

info@juvent.nl

Crisisnummer (buiten kantoortijden):

06-20357873

Clüentservice via 0900-5469617

www.juvent.nl

Regiokantoor Zeeuws-Vlaanderen

Jacob Catsstraat 7, Terneuzen (tel: 0115-643030)

Regiokantoor Walcheren

Prins Bernhardstraat 4, Middelburg (tel: 0118-632900)

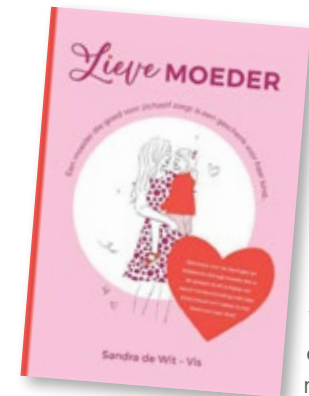
Regiokantoor Oosterschelderegio

Beukenstraat 62, Goes (tel: 0113-237066)

Recensies

Lieve moeder

Auteur: Sandra de Wit-Vis
ISBN: 978-94-9186-354-7

Vanuit haar eigen ervaringen als (pleeg)moeder van vijf kinderen vertelt Sandra met passie

over haar missie om impact te maken op het leven van kinderen. Ze gaat probleemgedrag van kinderen niet uit de weg, bekijkt haar eigen reacties als in een spiegel en zoekt vanuit haar hart naar een oplossing waarbij alle partijen met elkaar in balans zijn. Want een moeder die goed voor zichzelf zorgt, is een geschenk voor haar kind. Een warm geschreven boek zonder kant en klare opvoedtips, maar boordevol inzichten om je eigen unieke way of life te vinden.

Speciaal voor één van de pleegmoeders van Juvent is er een gratis gesigneerd exemplaar beschikbaar! Weet je iemand die dit boek verdient? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

Ouderschap is jongleren

Auteur: Carolien Gravesteijn en Susan Ketner
ISBN: 978-90-8850-912-4

Ouders houden veel ballen in de lucht. Dit groeiboek bereidt je voor op het ouderschap.

Welke ontwikkeling maak je als ouder door? Welke levensvaardigheden heb je nodig? Hoe regel je de balans tussen werk en privé? Wat doet ouderschap met je partnerrelatie? Ervaringen gecombineerd met wetenschappelijke inzichten geven handvatten om de eerste jaren beter aan te kunnen. Een praktisch lees- en werkboek om je oudervaardigheden te ontwikkelen.

Speciaal voor de bijna of net startende pleegouder is er een gratis exemplaar beschikbaar! Weet je iemand die aan deze omschrijving voldoet? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

“Thee en koeken, gewoon gezellig. Dat zijn kleine dingen die mij **het thuisgevoel** hebben gegeven.”

Mieke en Natasja hebben een bijzondere band met elkaar. Ze spreken elkaar dagelijks. Gewoon als pleegmoeder en pleegdochter, maar ook als buddy's in de mantelzorg van Mieke's ex-partner en Natasja's pleegvader. Biologisch zijn er geen bloedbanden tussen Mieke en Natasja, maar toch is er een onlosmakelijke verbinding. Hoe is dat zo ontstaan?

Mieke is sinds 1986 pleegouder: “Mijn man en ik hadden een vriendin die ernstig ziek werd. We hebben haar begeleid in de laatste levensfase en haar jongste zoon in huis genomen. Omdat onze kinderwens niet vervuld werd, zijn we vanaf 1989 ook bestandspleeggezin geworden. Een gesprekje in het toenmalige kantoor aan de Londensekaai was voldoende om te mogen beginnen.” Terugkijkend heeft Mieke tien pleegkinderen mogen verwelkomen en in 1996 kwam er toch nog één biologische zoon. “Na de echtscheiding ben ik alleen verder gegaan met de zorg voor de kinderen. Momenteel

wonen er nog twee pleegkinderen van 15 en 18 jaar thuis en mijn eigen zoon van 24 jaar.”

Twee dunne smalle kindjes

Natasja kwam samen met haar tweelingzus in 1994. Natasja: “Dat weet ik nog precies! Ik kwam die tuin in en er liepen twee grote ganzen. Vreselijk eng vond ik dat!” Mieke: “Jullie waren net vijf jaar geworden.” Natasja: “Ja en ik was vijf jaar lang nergens geweest dus ik keek mijn ogen uit. Het was overweldigend om opeens zoveel te zien. Niet in de negatieve zin hoor!” Mieke: “Ik dacht: ‘O, wat een kleintjes.’ Twee dunne smalle kindjes, heel timide. Natasja heeft zeker het eerste jaar constant aan me geplakt. Ging ik naar de wc, dan moest ze mee. Het duurde echt anderhalf jaar lang voordat ze konden spelen. Toen dacht ik: ‘Wat fantastisch, ze spelen buiten!’ Jullie hadden thuis de hele tijd op een slaapkamer gezeten en werden uithuisgeplaatst nadat jullie ouders een suïcidepoging hadden gedaan. Later hoorden we

Sfeerinterview

dat via een iets oudere zus. De kinderen van die oudere zus heb ik ook regelmatig opgevangen en dan vertelde ze weleens wat over vroeger. Nu ligt er vaak een dossier, maar toen wist je bijna niets.”

Net als ieder ander

Mieke loopt even naar boven om een foto te pakken van de vijfjarige Natasja en haar tweelingzus. Er wordt hartelijk gelachen om de zelfgemaakte jurken die toen helemaal hip waren, maar nu niet meer in het straatbeeld te zien zijn. Natasja: “Mijn vriendinnen zeggen: ‘Soms vergeten we dat je een pleegkind bent.’ Zo voelt het voor mij ook. Ik woon op mezelf, maar dit is gewoon echt mijn thuis. Net als ieder ander. Behalve met mijn tweelingzus heb ik totaal geen behoefte om contact te hebben met mijn eigen familie. Dat is niet omdat ik het weg wil stoppen, maar dit is nu gewoon mijn leven. Ik kreeg bijvoorbeeld een vriendschapsverzoek op Facebook. ‘Ik ben een halfzus van je’ werd er dan gezegd, maar daar heb ik helemaal geen trek in. Ik heb een vaste baan, een mooi appartement en een grote vriendengroep. Het gaat echt super goed!”

Mantelzorger voor pleegvader

Natasja heeft als mantelzorger nog intensief contact met haar pleegvader die chronisch ziek is. Natasja: “Ik zou nooit zoveel met hem omgaan, als ik niet om hem zou geven. Mieke kookt ook voor hem dus we doen de zorg samen. Het is bijzonder hoe alles dan toch weer samenvalt. Dat mag ook best gezegd worden. Dat zie je niet vaak toch?” Mieke: “We hebben een zoon samen en voor hem is het heel belangrijk dat we goed met elkaar om kunnen gaan.”

Normaal willen zijn

Mieke: “Ik heb de kinderen echt proberen mee te geven: zorg voor elkaar! Liefde voor dieren vind ik ook belangrijk.” Natasja knikt instemmend: “En gewoon laten zien hoe een normaal leven hoort te zijn. Ja, dat is het! Een pleegkind weet niet hoe een normaal huishouden is. Je hoeft een pleeggezin niet altijd als een pleeggezin te zien. Het kan gewoon een normaal gezin worden als met een echte vader en moeder. Ik vind het woord pleegkind zo beladen omdat ik vaak heftige reacties krijg als ik vertel dat ik een pleegkind ben. De stabiliteit die ik heb gevonden, dat kan. Iets dieps opbouwen, maar dat ligt natuurlijk ook aan het kind zelf.” Natasja vervolgt lachend terwijl ze Mieke aankijkt: “Daarom is het met mij zo goed gelukt!”

Natasja

👤 31 jaar
📁 Verzorgende IG
❤️ Wandelen (kustmarathon), uit eten met vrienden, mantelzorg

Mieke van Ettinge

📁 Verpleegkundige in verslavingszorg
❤️ Lezen, tv-kijken, mozaïeken, interesse in Jodendom, mantelzorg

Koninklijke onderscheiding

Mieke: “Je probeert het goed te doen, maar ze moeten toch zelf leren hun eigen weg te gaan. In 2018 heb ik een lintje gekregen. Dat vond ik heel leuk! Een stukje waardering want ik heb ook zwarte sneeuw gezien. Jarenlang heb ik naar tevredenheid kinderen verzorgd; toch ontving ik ook wel eens een officiële klacht. Dat is naar! Ik wilde wel dat iedereen goed het huis uit zou gaan, maar dat is niet bij allemaal gelukt. Als ik daarover denk; dat blijft een pijnpunt. >>

Tekst: Gerdien Rietveld | www.txtveld.nl

>> Dat is mijn ding hoor want ik heb geprobeerd om te doen wat ik kon." Natasja: "Maar zodra er een feestje is, dan staat bijna heel de club weer hier! Dat zegt toch genoeg."

Gewoon mogen klagen

Natasja: "Ik zou echt nooit aan pleegkinderen beginnen. Al dat gedoe joh!" Mieke begint te lachen, maar Natasja vervolgt stellig: "Ik zie er de lol niet van in. Al die rugzakken die ze meenemen. En dan moet je weer bezoek met ouders regelen." Mieke zegt: "Ik ben wel blij dat ik nooit meer naar zwemles moet. Maar ontdekken wie het kind is en er kunnen zijn voor een kind. Dat vind ik echt super gaaf om te doen!"

Natasja: "Ja, thuis is gewoon mogen klagen. Altijd als ik iets wil vertellen, dan kan dat hier. Gewoon even lekker zeuren na een rotdienst op mijn werk. Vrolijk of niet vrolijk. Toevallig had ik het met iemand over de opvoeding van kinderen. Toen ging het erover of het belangrijk is dat kinderen merkkleding en allerlei andere dure spullen hebben. Toen zei ik: 'Als ik terugdenk aan vroeger, dan herinner ik me de bak thee na schooltijd. Ik denk dan niet aan merkkleding!' Thee en koeken, gewoon gezellig. Dat zijn kleine dingen die mij het thuisgevoel hebben gegeven."

Thee en koeken

Mieke glimlacht: "Thee en koeken... Dat vind ik wel heel leuk om terug te horen! Achteraf denk ik weleens: Hoe heb ik dat toch allemaal kunnen doen? Toen ik begon met pleegzorg dacht ik alsof het mijn eigen kinderen zouden zijn, maar dat is natuurlijk helemaal niet reëel. Een kind voelt zich zo ontheemd als het uit huis gehaald wordt. Dat is al een trauma op zich. Dat ben ik steeds meer gaan beseffen in de loop van de jaren. Anderzijds is het zo: ook al weet je het, je kunt er weinig mee doen. Bij de laatste plaatsing heb ik er meer rekening mee

gehouden, maar ook die moest door hetzelfde heen. Daarom is het contact met ouders altijd heel belangrijk geweest. We ontmoeten elkaar bij verjaardagen, bellen en tegenwoordig appen we. Het vraagt vertrouwen om de pleegkinderen in overleg met voogd en/of pleegzorgbegeleiding een dagje naar hen toe te laten gaan. Ik zie de samenwerking met ouders meer naast elkaar dan boven elkaar. En nooit vanuit de intentie dat ik het beter ga doen! Dat vraagt heel veel communicatie en afstemmen." "Grenzen ook wel" zegt Natasja nadenkend. Mieke: "Dat vind ik soms moeilijk naar ouders toe."

Gewoon thuis

Mieke en Natasja hebben gezegd wat ze wilden zeggen, maar sluiten nog af met een tip. Mieke: "Bedenk altijd dat het voor biologische ouders hard is als ze hun kinderen 'papa' of 'mama' tegen hun pleegouders horen zeggen. Ik heb van bijna al de kinderen terug gehoord dat ze het fijn vonden om ons bij de voornaam te noemen." Natasja gaat er tegenin: "Maar als kinderen zich daar nu echt heel goed bij voelen, dan moet dat toch ook kunnen? Ik wil biologische ouders niet kwetsen, maar dan hadden ze het zelf maar beter moeten doen, toch?!" Mieke: "Ouders zijn vaak onmachtig. Ze kunnen bij een bezoek bijvoorbeeld niet anders dan hun kinderen overladen met cadeaus. Ik wil bij mijn voornaam genoemd worden door de pleegkinderen en hen toch het gevoel geven dat ze welkom zijn." Lachend: "Gewoon thuis. Met thee en koek!"

Samen bouwen aan platform **pleegzorg.nl**

Platform pleegzorg.nl lanceert een landelijk leeraanbod en vervangt in het voorjaar van 2021 de huidige website www.pleegzorg.nl. Het nieuwe platform is er om pleegouders te versterken in hun rol en om professionals te ondersteunen met kennis, verwijzingen en ontmoetingen. Het nieuwe platform krijgt drie functionaliteiten:

- Bibliotheek met betrouwbare en actuele informatie over pleegzorg.
- Besloten en veilige community voor ontmoetingen, gesprekken en om verhalen te delen. Speciaal voor pleegouders.
- De Gids: een groeiend leeraanbod met trainingen, cursussen, e-learnings en meer.

De Gids is al beschikbaar!

In de Gids staan trainingen, cursussen, workshops, lezingen en e-learnings. Voor pleegouders, van trainers en sprekers met ervaring in pleegzorg. In de Gids vind je nu al 65 activiteiten en het aanbod blijft groeien.

Benieuwd naar het aanbod tot nu toe? Bekijk de Gids op www.samenbouwenaanpleegzorg.nl.

Vanuit Juvent

Programma **Samen Sterk!**

De komende periode staan er helaas geen fysieke bijeenkomsten gepland vanuit Samen Sterk. Het coronavirus zit ons 'dwars'. Maar de projectgroep Samen Sterk laat zich niet uit het veld slaan en biedt vanaf november ook digitale bijeenkomsten aan via Zoom. Houd de website en nieuwsbrief goed in de gaten.

We gaan digitaal

Met de digitale bijeenkomsten kunnen we de 'fysieke' bijeenkomsten niet vervangen. Toch hopen we hiermee pleegouders de mogelijkheid te geven om elkaar te kunnen 'ontmoeten', kennis op te doen en elkaar te ondersteunen.

Planning 2021

We zijn druk bezig om ons aanbod door te ontwikkelen en hopen dat we in het nieuwe jaar bijeenkomsten aan kunnen bieden rondom het thema 'eigen kinderen in pleegzorg' en 'puberteit binnen pleegzorg'. We zitten zeker niet stil en gaan achter de schermen vol enthousiasme door om ook in 2021 pleeggezinnen goed te kunnen blijven ondersteunen.

We hopen pleegouders dan ook te ontmoeten in de digitale wereld en hopelijk in het nieuwe jaar op één van onze locaties!

De wereld van...

Lotte

In de wereld van een pleegkind verandert er veel.
In deze rubriek laten pleegkinderen ons hun wereld
zien met foto's en een kort verhaaltje.

Ik ben Lotte (18) en al meer dan 6 jaar woon ik net buiten Hoek op een boerderij, bij pleeggezin familie de Jonge. Daarvoor had ik al eens bij een pleeggezin gewoond in Eede. Ik was toen 6,5 jaar en mijn moeder kon niet voor mij zorgen. Ze had hulp nodig i.v.m. ziekte. Contact met mijn vader was er toen niet. Later ben ik weer terug gaan wonen bij mijn moeder. Haar gezondheid ging opnieuw achteruit. Waardoor ik in een crisisgezin terecht kwam. Later kwam ik bij mijn huidige pleeggezin te wonen. Een half jaar later overleed mijn moeder. Ik zat toen in groep 7. Kort daarvoor had mijn vader weer contact met mij gezocht. Ik ga daar nu nog naar toe in sommige vakanties en we hebben geregeld contact.

Voordat ik bij familie de Jonge kwam, heb ik een aantal jaren bij een crisispleeggezin familie van der Es gewoond, ook in Hoek. In dit warme en open gezin leerde ik dingen te delen met ze. Ze waren en zijn hecht en heel gastvrij. Wanneer ze op vakantie gingen, logeerde ik bij familie de Jonge. Naar aanleiding daarvan ben ik daar gaan wonen. Zij hebben drie dochters en nog drie pleegkinderen gehad. Dat was ook een leuke tijd. Ik herinner me dat ik samen met hun jongste dochter nummers van het Junior Songfestival zong.

In het voorjaar of in de herfstvakantie gingen we naar een warm land. We zouden nu ook dit jaar gaan in de zomervakantie met het vliegtuig, maar helaas kwam daar de coronacrisis. De afgelopen tijd heb ik me goed aan de maatregelen gehouden en me voornamelijk bezig gehouden met mijn bijbaantje in een supermarkt. In de zomer heb ik nog wel met vriendinnen afgesproken en ben bijvoorbeeld naar het strand geweest. Tot anderhalf jaar geleden deed ik aan hiphop dans en wilde ik eerst daarin een opleiding volgen. Nu doe ik fitness elke week samen met een vriendin. Zo kunnen we elkaar motiveren!

Ik heb al veel meegemaakt en heb het idee dat ik daardoor in bepaalde aspecten zelfstandiger ben dan leeftijdsgenoten. Ik ben verder ook geen lastige puber geweest. Ik werk nu in Terneuzen, heb onlangs mijn rijbewijs en auto gehaald en ik ga naar school. Omdat ik later graag wat met jongeren wil gaan doen, volg ik de opleiding Sociaal werker op het Scalda. Twee dagen in de week loop ik stage bij Cultuur Educatie Zeeuws-Vlaanderen. Misschien dat ik daarna nog een HBO studie ga doen, maar nu ben ik vooral aan het sparen om tegen die tijd op mezelf te kunnen gaan wonen. En dat sparen gaat goed, doordat ik nog kan werken ondanks de coronatijd.

Wil jij ook eens
in de PM komen?
Stuur dan een
e-mailtje naar
pm@juvent.nl.

Achtergrond

Tekst: Gerdien Rietveld | www.txtveld.nl

Voor iemand anders
zorgen die geen
plek heeft, maakt
je leven heel veel
waardevoller.

Fred en Daniëlle zijn pleegouders geweest van de 15-jarige Bert (i.v.m. de privacy is Bert een gefingeerde naam). Door de hulpvraag van Bert werden Fred en Daniëlle geattendeerd op de training Triple P van Juvent. Fred en Daniëlle volgden de training en kijken met een warme aanbeveling terug. Welke ervaringen hebben ze opgedaan en wat hebben ze geleerd?

Fred Dieleman 🏠 47 jaar 👤 getrouwd met Daniëlle, vier kinderen uit een eerdere relatie
📁 bewaker in surveillancedienst bij Elie-beveiliging
♥ Klussen op onze oude boerderij, fitnesssen, vissen, racefietsen en gewoon veel buiten zijn.

Danielle Geerlings 🏠 50 jaar 👤 getrouwd met Fred 📁 werkt voor de overheid ♥ Sporten, beestenboel verzorgen rondom de boerderij en studie Pedagogisch Medewerker volgen.

Daniëlle: "Na een goed matchingsgesprek in november 2019 kwam Bert in december 2019 enkele weekenden wennen om vanaf januari 2020 fulltime bij ons te komen wonen. Een leuke en lieve jongen. Na maanden van relatieve rust ging het mis. Hij werd snel boos en het escaleerde bijna dagelijks." Fred: "Het kwam door onderzoeken die werden gedaan door een psycholoog. Door de vragen die daar aan bod kwamen, werden er pijnlijke herinneringen aangestipt." Daniëlle: "Alles wat mis kon gaan, is in zijn leven gebeurd en daarom had hij een behoorlijke rugzak. Als je vijftien bent is het lastig om te moeten wisselen van woonplek en school. Daarbij kwam het harde gegeven dat zijn broertje en zusje wel bij moeder mochten blijven wonen."

Kom maar op

Fred: "Toch waren we goed gestart. Bert ontwikkelde, had uitzicht op een succesvolle stageplaats, ging drie keer per week sporten en oriënteerde zich op een baantje als schilder." Daniëlle: "We zijn heel consequent, maar we leerden dat de opvoeding voor je eigen kinderen echt niet altijd toepasbaar is bij pleegkinderen. Bert was een jongen van twee meter. Hij was zichzelf er goed van bewust dat hij sterk was en had vaak een houding van: 'Kom maar op!'. Maar je wilt als gezin veilig samen kunnen leven en niet op eieren moeten lopen." Fred: "Hij was overal weggestuurd en zocht naar escalaties alsof hij het zelf onmogelijk wilde maken dat hij hier kon blijven."

Bergafwaarts

Daniëlle: "Ik moet zeggen dat we ontzettend goed zijn begeleid door Juvent. In mei 2020 zijn we direct de training Triple P gaan volgen. Omdat het zo snel bergafwaarts ging, werd ook Multisysteemtherapie (MST) voorgesteld. We werden op de wachtlijst gezet. Het zou in september of oktober beginnen, maar dat hebben we niet gered. Samen met Juvent werd besloten dat hij niet in een gezin kon functioneren. In juli 2020 werd de plaatsing vroegtijdig afgebroken." Fred: "Het was een bergpad dat naar beneden liep en we konden niet terug omhoog. Toch heeft Triple P wel zijn effect gehad."

Actie en reactie

Fred: "Door Triple P ben ik bewuster geworden van actie en reactie. Ik leerde om eerst even te wachten of door te vragen en dan pas te reageren." Daniëlle: "Bert kon bijvoorbeeld heel slecht communiceren. Hij was op een avond bijvoorbeeld een voor hem heel belangrijk tv-

programma aan het kijken, maar de afspraak is om acht uur naar boven gaan om te douchen. Bij hem wist je dat hij de regels zou gaan oprekken dus we waren consequent. Om acht uur moest dus eigenlijk de televisie uit. Triple P heeft ons geleerd om af en toe mee te buigen door te vragen. Duurt het tv-programma nog maar vijf minuten? Oké, dan mag je het afkijken."

Een goed team

Daniëlle: "Wat ik ook heel belangrijk vind: je kunt goed voor pleegkinderen zorgen, maar ze worden nooit van jezelf. Je kunt ze eten geven, een warm gevoel bezorgen en goed signaleren. Die signalen moet je terug kunnen koppelen naar een goed team wat om je heen staat." Fred: "Wat dat betreft hadden wij net de goede mensen want onze pleegzorgbegeleidster Adriënné was echt XXL plus in positieve zin." Daniëlle: "En Berts moeder niet te vergeten. Zij deed ook goed mee want het was nog steeds een vrijwillige plaatsing." Fred: "Als pleegouders ben je een klein onderdeel van de draaiende machine. Bij fitness bouwde Bert ook iets op. Hij werd getraind door een voormalige bodybuilder en die man geeft ook weer bepaalde dingen terug. Hij schreef zelfs een brief naar de huisarts omdat het hem was opgevallen dat er iets mis was met Berts balans. In je eentje kun je zo'n jongen gewoon niet helpen. Je hebt mensen nodig die er kijk op hebben."

Een waardevolle verrijking

Daniëlle: "Het pleegouderschap is echt een verrijking van mijn leven. Ik heb zo ontzettend veel geleerd! Voor iemand anders zorgen die geen plek heeft, maakt je leven heel veel waardevoller. Ik werd zo boos toen ik achteraf hoorde dat mijn nichtjes vroeger naar een internaat moesten omdat er geen plek was in de familie. Maar met enkel boosheid help je niemand en mede daardoor zijn we pleeggezin geworden." Fred: "Als pleegouders kun je pleegkinderen één procentje de goede richting op duwen. Ik vroeg aan Bert: 'Wil je schilder worden? Oké, dan doen we dat toch!' Ik belde een schilder, regelde een plekje voor hem en zei: >>

>> ‘Deze man gaat je een kans geven, maar je moet het zelf doen!’ Je kan deuren openen voor jongens en meiden die normaal dicht zouden blijven.”

Een soort kameleon

Daniëlle: “Ik kan Juvent alleen maar een dikke pluim geven. Door de goede begeleiding staan we weer open voor een nieuwe plaatsing. Je leert ook heel veel van pleegkinderen. Een kind past zich bijna altijd aan en kan zelfs dankbaar zijn over de plaatsing terwijl dat nooit zijn eigen keuze is geweest. Door het verhaal van een pleegkind, besef ik hoe goed we het hebben. We klagen wel, maar we hebben eigenlijk geen reden.” Fred: “Een pleegkind is een soort kameleon. Ze worden gezien als een probleem en krijgen vaak een stempel, maar dat is niet terecht. Ik ben zelf ook pleegkind geweest, maar omdat mensen je zo bekijken word je zo gezien. Er zijn veel mensen die zich beter voelen. Alsof je als pleegkind iets hebt waar je jezelf voor moet schamen.”

De laatste strohalm

Fred: “Problemen kunnen ontstaan omdat je jezelf gaat gedragen naar verwachtingen. Tot mijn achttiende vond ik het klote omdat alles voor me werd beslist. Maar toen ik eindelijk 18 jaar was, stond ik alleen. Dan moet je het wel even fiks en hè?! Daar leer je heel veel van en het geeft kansen. Daarom is het niet onlogisch dat pleegkinderen onzeker worden. Ik ben pas de laatste jaren zekerder geworden. Wat ik aan andere pleegkinderen mee wil geven: geloof in jezelf want jij bent het probleem niet. Het probleem is om je heen. Het wordt in je schoenen geschoven. In mijn geval kwam ik in de problemen omdat mijn ouders alcohol- en psychiatrische problematiek hadden. Er is echt wel hoop, maar het komt niet vanzelf. Pak desnoods de laatste strohalm, maar houd hem echt heel goed vast want je kunt uit de problemen komen. Soms met stappen vooruit en weer naar beneden vallen, maar toch weer vooruit.”

Triple P

Triple P staat voor Positief Pedagogisch Programma. Meerdere keren per jaar vinden deze trainingen individueel of in groepsbijeenkomsten (niveau 4 en 5) binnen Juvent plaats. De korte trainingen bieden ouders van kinderen tot 18 jaar advies en steun op maat: van antwoord op algemene opvoedvragen tot hulp voor ouders van kinderen met gedragsproblemen.

Doel

Met positief opvoeden wordt bedoeld dat ouders de ontwikkeling van hun kinderen stimuleren door hen zelfstandigheid en zelfvertrouwen bij te brengen middels een positieve begeleiding. Hierdoor nemen gedragsproblemen van kinderen af of worden zelfs voorkomen. Ouders delen met elkaar hun ervaringen in de opvoeding en krijgen ideeën aangereikt. Ook maken ouders opdrachten uit het werkboek waardoor ze het gedrag van hun kind op een positieve manier kunnen begeleiden, aansluitend op wat zij belangrijk vinden.

Training Triple P (niveau 4, tot 12 jaar)

Ondersteuning op niveau 4 is van toepassing als een kind aanhoudende (ernstige) gedragsproblemen heeft. Tijdens deze training leren we om gewenst gedrag bij het kind te stimuleren en ongewenst gedrag op een positieve manier te corrigeren. Vervolgens is te leren hoe deze en andere opvoedingsvaardigheden bruikbaar zijn in moeilijke situaties. De groepsbijeenkomsten bestaan uit vijf trainingen en drie keer telefonische ondersteuning. De individuele ondersteuning bestaat uit tien gesprekken.

Training Triple P Pubers (niveau 4, 12 – 18 jaar)

Een puber in huis hebben kan soms (extreem) lastig zijn. Maar wat als het hele gezin onder het gedrag van een puber lijdt? In de Triple P training pubers worden ouders in groepsverband getraind om hier (beter) mee om te kunnen gaan. De Pubertraining bestaat uit vijf groepsbijeenkomsten en drie keer telefonische ondersteuning.

Training Triple P (niveau 5, tot 18 jaar)

Deze training kan worden gevolgd nadat niveau 4 is afgerond en als een kind aanhoudende (ernstige) gedragsproblemen heeft in combinatie met problemen in het gezin. Op niveau 5 wordt naast opvoedingsvaardigheden onder meer aandacht besteed aan relatieproblemen, depressie, samenwerking met de partner en het omgaan met stress in dagelijkse situaties. De ondersteuning bestaat uit 4 tot 10 individuele gesprekken.

Training Positief opvoeden voor gescheiden (pleeg)ouders

Deze training gaat over het bewust zijn van emoties die bij een echtscheiding horen, over valkuilen, balans hervinden en doelen stellen. Maar ook vragen als: hoe richt ik mijn nieuwe leven in? Hoe kom ik de behoeften van mijn pleegkinderen tegemoet? Hoe ontwikkel je een co-ouderschapsrelatie? komen tijdens deze training ruimschoots aan bod.

Ben je naar aanleiding van dit stuk nieuwsgierig geraakt naar Triple P? Dinsdag 12 januari 2021 gaat Emmy Hamelink dieper in op Triple P en geeft je enkele praktische handvatten hoe je als pleegouder met bepaalde situaties om kunt gaan. Afhankelijk van de geldende coronamaatregelen wordt de bijeenkomst online of fysiek georganiseerd. Aanmelden doe je via de agenda op juvent.nl. Heb je op dit moment al behoefte aan de training Triple P en denk je dat het jou kan helpen bij problematieken die nu spelen? Bespreek dit dan met jouw pleegzorgbegeleider.

Trainer Emmy Hamelink: “Een (pleeg)kind opvoeden kan een moeilijke en uitdagende taak zijn. Soms zelfs meer dan van tevoren gedacht. Het kan een drempel zijn om toe te geven dat het opvoeden lastig is, maar van (pleegouders) wordt niet verwacht dat ze perfecte opvoeders zijn. Vragen als ‘Wat moet ik hier nu mee?’ of ‘Hoe pak ik dit het beste aan?’ mogen er zijn. Triple P kan (pleeg)ouders helpen om op een emotioneel neutrale, maar positieve wijze om te gaan met probleemgedrag van (pleeg)kinderen. Positief opvoeden betekent niet dat er voortdurend complimenten worden gegeven, maar dat je steeds probeert om dingen vanuit een positieve insteek te zien. Complimenten worden overigens wel als een heel belangrijk onderdeel gezien. Maar de positieve insteek zit vooral in: tijd en aandacht voor gewenst gedrag en er vanuit gaan dat kinderen de goede intenties hebben. Triple P kan helpen om een consequente en voorspelbare

manier van reageren te ontwikkelen op ongewenst gedrag. Mocht er een correctie nodig zijn om het (pleeg)kind te onderbreken in zijn ongewenste gedrag, dan krijgt het daarna een nieuwe kans om het gewenste gedrag te laten zien. Ik merk dat het met elkaar meedenken en het delen van ervaringen als steunend wordt ervaren. Fred en Daniëlle benoemen ook dat een pleegkind opvoeden toch een ander verhaal is, dan het opvoeden van je eigen kinderen. Ik vind dat pleegouders dit niet als falen hoeven te zien, maar Triple P kan juist helpen bij de ingewikkelde taak. Het opvoeden van een pleegkind vraagt extra vaardigheden en dan kan wat ondersteuning prettig zijn. Triple P helpt om een relatie op te bouwen met je pleegkind of deze te verstevigen en vervolgens ongewenst gedrag aan te pakken.”

“Door op te groeien met pleegzorg heb ik geleerd dat het belangrijk is om liefde te geven aan degene die het nodig heeft.”

Floortje is de tweede in een rij van vier meiden. Zo rond haar zestiende levensjaar gaven haar ouders te kennen dat ze het gezin uit wilden breiden met pleegkinderen. Met enthousiaste toestemming van alle gezinsleden startten ze niet veel later met pleegzorg. Door de jaren heen heeft het gezin 9 pleegbroertjes en -zusjes mogen verwelkomen. Wat heeft Floortje geleerd van de aanwezigheid van pleegkinderen tijdens haar opgroeien?

“Mijn eerste ervaring met pleegzorg was heel erg naar. Een meisje van twee jaar oud kwam bij ons wonen en zou voor langere tijd blijven. We waren er allemaal heel erg enthousiast over. Een leuke nieuwe uitdaging. Tot de ouders van het meisje waren vrijgelaten en hun kind van het ene op het andere uur bij ons weg moest. We waren geschokt en dachten: ‘Is dit pleegzorg? Dan hoeft het niet!’ Gelukkig kwam ongeveer een maandje later een meisje van drie en dat werd een succesverhaal. Na haar verblijf bij ons is ze naar haar opa en oma gegaan. Haar ouders kregen begeleiding waardoor ze uiteindelijk terug naar huis zou kunnen.”

Invloed van pleegzorg

“Omdat mijn moeder gastouder was, hadden we altijd oppaskinderen van 0 tot 4 jaar. Het dagritme van kinderen in deze leeftijdscategorie paste het beste bij pleegzorg. Het was echt wennen wanneer er een pleegkind kwam want iedereen uit het gezin was uit balans. Ieders plaatsje moest opnieuw gevonden worden. En er waren ook moeilijke tijden bij, daar moet ik eerlijk in zijn. Een vrijwillige plaatsing waarbij de moeder van mijn pleegzusje

besloot om haar dochter toch op te halen en we geen andere keuze hadden dan haar mee te geven. Of een moeder die in haar pols sneed waar mijn pleegzusje bij was. Ik was oud genoeg om het te kunnen beredeneren, maar toch. Ik was in de puberteit en ervaarde soms dat ik echt aandacht tekort kwam omdat alle aandacht naar de pleegkinderen ging.” Lachend: “Maar achteraf ben ik niets tekort gekomen hoor en was ik zelfs altijd degene die ervan genoot om te helpen met het naar bed brengen en het in bad doen van mijn pleegbroertjes en -zusjes.”

Zorg voor de ander

“Door op te groeien met pleegzorg heb ik geleerd dat het belangrijk is om liefde te geven aan degene die het nodig heeft. Mezelf aan de kant kunnen zetten om de ander voor te laten gaan omdat die het op dat moment moeilijker heeft dan ik. En, ik denk dat de zorgelijke gezondheid van mijn moeder na de bevalling van mijn jongste zusje ook meespeelt. Ik was toen 11 jaar en had het gevoel

dat ik wat extra zorgtaken in het gezin moest overnemen. Achteraf is het een traumatische periode geweest. Met deskundige hulp hebben alle emoties een plek gekregen en is het een bespreekbaar onderdeel van ons leven geworden. Het heeft me positief gevormd in zorg kunnen dragen voor een ander.”

Tip vanuit het Kim!-programma

“Ook de ervaringsverhalen die ik heb gehoord tijdens de KIM-middagen zijn motiverend. Tijdens het Kim!-programma (red. het voorbereidingsprogramma van Juvent om pleegouder te kunnen worden) wordt er een middag georganiseerd waarin verhalen worden gedeeld en er vragen kunnen worden gesteld aan een panel waarin een pleegouder, een pleegzorgbegeleider, een pleegkind en een eigen kind uit een pleeggezin deelnemen. Voor de laatste rol stel ik mezelf vaak beschikbaar. Er wordt vaak gevraagd naar een tip. Ik denk toch wel dat de belangrijkste tip die ik zou kunnen geven is: zie een kind zoals hij is en niet zoals jij wil dat het wordt. Zonder jezelf teveel weg te cijferen! Een heleboel kinderen doen iets wat volgens een bepaalde norm niet hoort, maar in hun eigen ogen normaal is. Probeer samen te zoeken naar wat er achter het gedrag zit om tot een oplossing te komen. En als het zwaar is om altijd liefde te blijven geven, dan helpt het om terug te gaan naar de reden waarom je bent gestart om een steentje bij te dragen aan pleegzorg. Ook vind ik het heel belangrijk om heel je gezin erbij te betrekken. Al is je eigen kind twee, elke stem telt want heel het gezin is pleeggezin.”

Moederen zoals mama

“Na een zoektocht waarin ik verschillende opleidingen heb afgerond, kwam ik via de invalpool van Juvent bij ‘t Kraaienest terecht. Een behandelgroep voor jongeren tussen de 12 en 18 jaar. Ik wist direct: ‘Dit is het!’ Het gevoel dat de kinderen me nodig hadden en hun waardering omdat je van betekenis kon zijn voor hen. Mede door de ervaringen met pleegzorg ben ik een moederlijk figuur geworden in de manier hoe ik met de jongeren bij ‘t Kraaienest omga en hoe ik om hen geef. Ik herken mijn moeder in mezelf. Ik heb trouwens meer meegekregen vanuit thuis.” Lachend: “Dansen na het avondeten is typisch thuis voor ons. Dit deden we op gekke dansliedjes die we hoorden tijdens onze vakanties naar Frankrijk. Gezelligheid vind ik echt top en heel belangrijk. Ik moet natuurlijk de rust bewaren op mijn werk, maar soms zijn er weleens van die momenten dat je voelt: ‘Nu kan het!’ en dan doe ik op de groep ook even gek. Dansend de woonkamer schoonmaken bijvoorbeeld.”

Communiceren boven straffen

Iets serieuzer vervolgt Floortje: “Mijn ouders waren eigenlijk nooit van het ‘straffen’. Mijn ouders zijn eigenlijk echte communicatie-personen. We werden niet afgekap, maar samen zochten we naar wat

het beste was om te doen. Ik ben van mening dat straffen een kind af kan sluiten. Dat heb ik van mijn ouders geleerd. Alles kon gezegd worden binnen kaders van respect. Natuurlijk kregen we weleens een laatste waarschuwing en moest een tablet of telefoon ingeleverd worden omdat de muziek te hard aan bleef staan. Dat gebeurde weleens, maar dat is een duidelijk gevolg en geen straf in mijn ogen. Zeker nu ik zelf met deze doelgroep werk vragen ze me weleens: ‘Hoe zou jij dat doen?’ Altijd die ruimte om te zoeken naar mogelijkheden.”

Floortjes bijgestelde missie

“Vroeger dacht ik: ‘Later zal ik ervoor zorgen dat dat het onmogelijk wordt om kwetsbare kinderen plots uit een warm pleeggezin op te halen.’ Nu weet ik dat er wetgeving is die vrijheid borgt van biologische ouders en niet alles aan instanties te wijten is. Wat ik nu fijn vind en wat ik nu gevonden heb bij ‘t Kraaienest, is dat ik blij ben met mijn kleine deel van invloed. Ik mag voor de jongeren die ik begeleid een klein onderdeel zijn om hun doelen te kunnen behalen. En met oog op het systeem mag ik de band tussen ouder en kind op zo’n manier vorm proberen te geven dat het goed is voor de jongere die mij een tijdje met zich mee laat lopen.”

Floortje Harting 🏠 24 jaar 🧑🏠 Woont samen met haar vriend en twee kittens 📚 Gespecialiseerd pedagogisch medewerker bij ‘t Kraaienest en in de invalpool van Juvent. ❤️ Wandelen in het bos of op het strand, eropuit met mijn zusjes of vriendinnen, tekenen, kleding maken, interieur en styling

Welkom in een ideale moederwereld die op een onmogelijke werkelijkheid lijkt!

Hoe krijg ik de kinderen in vredesnaam zover dat ze op-ruimen?! Zodra ik nog maar begin met het woord 'opruim...' hoor ik de verveelde echo 'oplui...'. Ze gapen een keter demonstratief, knikken of grommen, maar maken verder geen aanstalten. Is dit normaal of zijn er ook ergens kinderen te vinden die enthousiast opspringen met de woorden: "Opruimen?! Ja, natuurlijk! Waar?" En als ze dan klaar denken te zijn, komen ze voor de zekerheid naar je toe en vragen: "Oké! Heb ik zo alles gehad of is er nog meer?" Welkom in een ideale moederwereld die onmogelijke werkelijkheid lijkt!

Het is acht uur in de avond. Nog een half uur en ik wil onderuit om televisie te gaan kijken. Eén blik op de bank is genoeg. Die is al bezet. Nee, er zit niemand. Er liggen spullen. Of beter gezegd, rommel. De eigenaren en eigenaressen die er waarde in zien liggen al te slapen, als het goed is. Ik verzucht geïrriteerd: "Tsjonge jonge, ik ben alleen maar aan het opruimen!" Een vriend van de jongens hoort het, grijnst en zegt verre van medelijdend: "Dat zegt mijn moeder ook altijd!" Even voel ik een verzachtend gevoel van gedeelde smart, maar toch besluit ik resoluut dat het tijd is voor harde maatregelen. De tijd is aangebroken om gebruik te gaan

maken van het gezaghebbende donkere gapende gat onder het deksel van de grijze restafvalbak. Ik twijfel. Het zou gemeen van me zijn om het daar rechtstreeks in te gooien, maar hoe dan wel?

Ik been naar de bijkeuken. Op zoek naar een grote kartonnen doos.

Gevonden. Ik been terug naar de woonkamer en gooi er alles in wat opgeruimd had moeten worden. Nu nog een groot vel papier en een zwarte stift. Het dreigement kan beginnen.

Ik schrijf op: 'Laatste-kans-project! Ruim je eigen spullen op of ze verdwijnen vrijdag in de prullenbak. Bedankt voor de prettige samenwerking!' Ik teken er nog een lachende smiley bij, maar in gedachten is het een grimmige. Ik heb mijn punt gemaakt. Niets meer aan doen en wachten wat het effect zal zijn morgen.

De volgende dag ging het als een lopend vuurtje de ronde. Waar ik mezelf anders kan ergeren aan alle bemoeienissen onderling, wreef ik nu in mijn handen toen ik ze als wandelende nieuwsbladen hoorde praten: "Pas op want Gerdien gaat onze spullen weggooien! Het ligt allemaal in de bijkeuken. We moeten onze laatste kans pakken zegt ze. Van jou ligt er ook wat bij!" Toen ze om half negen allemaal richting school waren vertrokken, liep ik nieuwsgierig de bijkeuken in. Er stond een grote lege kartonnen doos. Ik trok mijn jas aan, liep naar buiten en trommelde een overwinningnummertje op het deksel van de afvalbak. Neuriënd reed ik mijn gezagdragende partner naar het trottoir. Net op tijd want de vuilniswagen kwam de straat al in.

**De namen van de gezinshuiskinderen zijn gefingeerd.*